

Διά την σημ. πβ. Όμ. δ 74 «Ζηνός που τοιηδέ γ' Όλυμπίου ένδοθεν αύλη | όσσα τάδ' άσπετα πολλά' σέβας μ' έχει είσορόωντα».

αύλη ή, (II) Θεσσ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Πάρ.

Έκ του ούς. *αύλος*. Ίδ. ΓΧατζιδ. έν Αθηναίω 8,275.

Πβ. διά τόν σχηματισμόν και *στεφανος-στεφάνη, κάλαμος-καλάμη* κττ.

1) Όχετός διά του όποιου εισέρχεται τό θαλάσσιον ύδωρ είς την άλυκην Πάρ. 2) Άλατοπήγιον Θεσσ. 3) Έν τη άλιευτική γλώσση μέρος του βιβαριού έν σχήματι διαδρόμου Στερελλ. (Μεσολόγγ.) 4) Μέρος της άλιευτικής συσκευής της καλουμένης πήρας άγν. τόπ.

αύλι τό, (I) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. *αύλια* Πόντ.

Υποκορ. του ούς. *αύλη*. Πβ. και άρχ. *αύλιον*.

1) Μικρά αύλη Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. ιδ. έν λ. *αύλάκι* (I). 2) Πληθ. *αύλια*, *αύλι* Πόντ.

αύλι τό, (II) *αύλιν* Ίκαρ. *αύλι* Άνδρ. (Κόρθ.) Ίκαρ.

Υποκορ. του ούς. *αύλος*.

1) Καλάμιнос σωλήν προσαρμοζόμενος είς κεκαμμένον σωλήνα κολοκύνθης καλούμενον *σιφούνι* προς άναρρόφησην και έξαγωγήν οίνου έκ των πίθων Ίκαρ. 2) Τό όλον σιφώνιον προς άναρρόφησην και έξαγωγήν οίνου Άνδρ. (Κόρθ.)

αυλιδάκι τό, πολλαχ. *αυλιδάτοι* Θήρ. κ.ά. *αυλιδάτοι* Μύκ. κ.ά.

Υποκορ. του ούς. *αυλίδι* διά της καταλ. -άκι.

Αύλι (I) 1, δ ιδ.

αυλιδζα ή, Κρήτ. *αυλιδζ* Δ. Κρήτ.

Έκ του ούς. *αυλίδι* και της καταλ. -ζα.

Έπί βοσκημάτων όσα περιλαμβάνει ή αύλη, όσα διανυκτερεύουν είς την αύλην του οικοδοσπότου πρόβατα ή αίγες: *Κλέφτουν αυλιδές τά όζα και κοπαδζές τά βούια*.

αυλιδερούδι τό, Χίος.

Έκ του ούς. **αυλιδερό* και της καταλ. -ούδι.

Αύλι (I) 1, δ ιδ.

αυλίδι τό, Ρόδ. *ναυλίδι* Σύμ.

Έκ του μεταγν. ούς. *αυλίδιον* = τόπος όπου έγινοντο άθλητικάί άσκήσεις και έπιδείξεις ρώμης. Τό *ναυλίδι* κατά τό *ναυλή*, δι' ό ιδ. *αύλη*.

1) Τό πρό της κυρίως αύλης μέρος Σύμ.: *Χαλικώνω* τό *ναυλίδι*. **Σ* τό *ναυλίδι* *γασσάει* *γασσάει* (κάθονται, μένουν είς την αύλην καθιστές). 2) Τόπος του εργαστηρίου των άγγειοπλαστών όπου αποτίθεται ό πηλός Ρόδ.

αυλίζω (I) Λεξ. Έλευθερουδ. *αυλίζου* Θράκ. (Αίν.) Μέσ. *αυλίζομαι* σύνηθ. *αυλίζομαι* βόρ. ιδιώμ. *αυλίζμαι* Θράκ. (Τσακίλ.)

Τό μεσν. *αυλίζω*, ό έκ του άρχ. *αυλίζομαι*.

1) Μέσ. έχω αύλην διά της όποιάς εισέρχομαι είς την οίκίαν και άπλώς έχω είσοδον, και επί οίκίας και επί του κατοικοῦντος σύνηθ.: *Τό σπίτι αυλίζεται από δύο δρόμους. Αυλιζόμαστε αποκάτω - αποπάνω* κττ. *Αυλιζόμαστε αποδω - απεκεί* κττ. κοιν. Διά την σημ. πβ. Εύριπ. Ήλ. 304 «οίοις έν πέπλοις αυλίζομαι» (μέ τί είδους παλαιόρουχα μπαινοβγαίνω). β) Έχω είσοδον διά της όποιάς εισέρχομαι είς τόν άγρόν Χίος. γ) Έχω αύλην πρό της οίκίας ώστε νά εισέρχωμαι δι' αυτής, μεταχειρίζομαι ως αύλην Λήμν.: *Είνι του σπιτί μας πάν' 'ς του δρόμου κι δέν έχουμ' αύλην ν' αυλιστοῦμι*. δ) Χρησιμοποιώ ως είσοδον ή έξοδον Νάξ. (Άπύρανθ.): *Εδζήν εντή κ' έχτύπα 'ς τή δόρτα*

ποβλιζόδανε, μά την είχανε σφαλιχτή, μόνου 'χανε 'να μικρό δορτάκι κ' αυλίζουσαν αποκει. 2) Έχω επικοινωνίαν, συγκοινωνώ Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.): *Όλα τά χωριά αυλίζονται* (Σηλυβρ.) *Αυτό τό σπίτι μ' εκείνο αυλίζεται αυτό*. 3) Συναναστρέφομαι Χίος (Καρδάμ.): *Μήν αυλίζεσαι μαζί του*. 4) Ένεργ. εισάγω τά κτήνη είς περιωρισμένον τόπον, μανδρίζω Θράκ. (Αίν.)—Λεξ. Έλευθερουδ. Διά την σημ. πβ. Όμ. μ 265 «μηκυθμού τ' ήκουσα βοών τ' αυλιζομενάων».

αυλίζω (II). Νάξ. (Άπύρανθ.) *αυλίζ-ζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *βλίζ-ζω* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ του άρχ. *αύλω*.

1) Παίζω τόν αύλόν, αύλῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Υλακτῶ Νάξ. (Άπύρανθ.): *Εδζήκα νά περάσω και με αυλίσανε οι σκύλλοι. Οι σκύλλοι τοή 'ειτομζς αυλίζαν όλη νύχτι' άπόψε*. || Παροιμ. *Σ* τό χωριό ποῦ δέν αυλίζουν οι σκύλλοι πορπατοῦν οι άθρόωποι χωρίς ραβδζα. Τό σκυλλάκι εκεί ποῦ τρώ' εκεί αυλίζει. Συνών. *άλυχτένω*, *άλυχτομανῶ*, *άλυχτουρω* 1, *άλυχτω* Α 1, *βαβουρίζω*, *βάζω*, *γαβγίζω*, *ύλάζω*. 3) Ερίζω μετά τινος, σφοδρῶς επιπλήττω Νάξ. (Άπύρανθ.): *Όλη μέρα τότε αυλίζει. Θ' άρχέψη πάλι ν' αυλίζη και δζ δορω νά το' ακούω*. Συνών. *μαλώνω*. Πβ. *αύλοκοπῶ*.

αύλισι τό, Σύρ. (Γαλις.)

Έκ του μεταγν. *αύλισις* = κατασκήνωσις, διανυκτέρευσις.

Η είσοδος είς την αύλην του ναοῦ.

* **αύλισζάρις** επίθ. *αυλιζάρις* Νάξ. (Άπύρανθ.) Ουδ. *αυλιζάρις* Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ του ούς. **αύλισι* (ύλακή, γάβγισμα) και της καταλ. -ζάρις.

Ο ύλακτῶν: *Σκύλλος αυλιζάρις. Σκυλλάκια αυλιζάρικα*.

αύλισκι τό, Ήπ. *αυλιόσκι* Κύθηρ.

Έκ του άρχ. ούς. *αυλίσκο*.

Μικρός σωλήν διά του όποιου εκρέει ό οίνος έκ των βυτίων ή του ληνοῦ.

αύλισμα τό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ του ρ. *αυλίζω* (II).

1) Υλακή: *Άγριο αυλισμα κάνει ό σκύλλος*. Τό σκυλλάκι πάει 'ς τή δόρτα της σπηλαιζς κι άρχεύγει τό αυλισμα (έκ παραμυθ.) Συνών. *άλύχτημα*, *άλυχτισιά*, *άλυχτιά*, *αυλισμός*, *βαβίλα*, *βάβισμα*, *βαβιξιά*, *βαγμονή*, *γάβγισμα*. 2) Σφοδρά επίπληξις: *Του 'καμε αυλισμα*.

αυλισμός ό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ του ρ. *αυλίζω* (II).

Αύλισμα 1, δ ιδ.

αυλίτσα ή, κοιν. και Πόντ. (Τραπ.)

Υποκορ. του ούς. *αύλη* διά της καταλ. -ίτσα.

Μικρά αύλη ένθ. άν.: *Άσμ*.

* *Ασπρη κατάσπρη βαμπακζα την είχα 'ς την αύλη μου... κ' ήρθε ζένος κι άλλαργινός, ήρθε και μου την πήρε κι άσκήμυν' ή αυλίτσα μου κι όμόρφυν' ή δική του* Πελοπν. (Οίν.)

Θέλ' άσ' τόν κόσμο μ' άνθρωπο κι άσ' την αυλίτσα μ' χῶμαν κι άσ' τό πεγάδιν ντ' έχτισα έναν κρύον νερόπον

Τραπ. Συνών. ιδ. έν λ. *αύλάκι* (I).

* **αυλίτσι** τό, *άμπλίτσι* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ του ούς. *αύλι* (I) και της καταλ. -ίτσι.

Καλύβη έκ κλάδων δένδρων έν τή έξοχῇ.

